

ДОБРУДЖАНСКО ЗНАМЕ

DRAGARU DOBROUDJA

ОРГАНЪ НА ВЪРХОВНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ СЪВЪТЪ

Урежда редакционен комитетъ

57

Единъ брой 30 ст.

Мел. на редак. № 368.

А Б О Н А М Е Н Т Ъ:

ЗА БЪЛГАРИЯ ГОДИШНО 40 ЛЕВА.
6 МЪСЕЦИ 20
ЗА СТРАНСТВО 1 година 60

ЗА ОБЯВЛ. СЕ ПЛАЩА ПО СПОРАЗУМЕНИЕ

АДРЕСЪ: в. ДОБРУДЖАНСКО ЗНАМЕ

— ПЛОЩАДЪ „ЧЕРНА ДЖАНИЯ“ № 5. —

ИЗЛИЗА СРЪДА И СЪБОТА

Думата на добруджанци

Парижката мирна конференция има тази велика заслуга, че отвори очите на малки и голъми народи. Последниятъ напътнак на практика ужаситъ на едно настояще, което се смесилъ от конвулсиите на бждащето. Ужаситъ се характеризираха от она казармена атмосфера средъ която работеха делегатите на побѣднитъ, атмосфера на пълна изолация, отказъ на лични срѣщи, полицейски надзоръ, незначителна и липса дори на рѣзка отъ относителна справедливостъ. Можеше ли при тия условия да се изготви по-другъ миръ? Въ никакъ случай. Миръ на насилие, условия на грубата сила, на — ето нѣколко думи достатъчни да дадатъ слабъ изразъ на извършеното.

Но ако това стана съ Германия, Австрия и България, ние, добруджанци, имаме далечъ по-големо право да кажемъ горчиви думи. Защото за нашата скъпа родна земя — Добруджа — не се спомена дума. Съдбата и се прикостави въ рѣшитъ на добруджанскитъ чокотъ. И тѣ, слѣдъ като унищожиха буднитъ български елементи или ги заставиха да емигриратъ; слѣдъ като разсипаха благосъстоянието имъ и слѣдъ като инсценираха драконовски наредби, съ които се цѣли окончателното смазване на добруджанеца, произвеждаха изборъ... за да докажатъ на Европа и Америка, че въ Добруджа нѣма българи...

Можеше ли всичко това да не прѣдизвика чувството на страшно негодувание между десеткитъ хиляди добруджанци — българи, които днесъ мачатъ веригитъ на опрапастяването и неволята? Очевидно не. Добруджанци, слѣдователно, трѣбваше да се събератъ дна съборъ, да поддържатъ на основна принципъ миналото, настоящето и бждащето и обединени,

като единъ човѣкъ, да изградятъ темелитъ на новата политика, която трѣбва да се слѣдва. Великиятъ съборъ каза рѣшително думата си: **Добруджа за добруджанци!**

Скѣзва се, прочее, съ едно минало, което подхранваше опасни илюзии и създаваше условията за неоправдани надежди. Последниятъ години разтърсеха издѣно понятията на добруджанци досѣжно Добруджа. И кой другъ би могълъ да даде точна диагноза на добруджанския въпросъ, ако не синоветъ на тази окъпана въ слъзи, кръвъ и проклетия страна? Никой. И ако това е несъмнено, не е ли двама по несъмнено, че добруджанци трѣбва да се заловятъ здраво за освобождението на своята татковина и съ лозунга **единна и нераздѣлна Добруджа за добруджанци?** Да.

Ние изпихме горчивата чаша до край. И не отчаяние ни обзе, дори и тогава, когато дѣцата ни мрътъ отъ студъ и гладъ, когато чернитъ дни на емигрантството се точатъ отъ години, когато чуждитъ кракъ скверни чистотата на нашия домъ, на нашитъ обичай, явни и вървания. Не. Всичко това ни закали по-здраво. Ние пораснахме. И стѣпихме на краката си съ прояснено съзнание. На досегашното люшкане се постави точка. Добруджанци ще педиратъ своята кауза, ще се борятъ за освобождяване на земята си и ще я нареджатъ тѣй, както тѣ схващатъ и разбиратъ подъ знамето на една единна, независима и автономна Добруджа. Ето, прѣдъ тази обща задача ние канимъ своитъ сънародници да си подадатъ ръка, да забравятъ стари спорове, да поддѣлятъ борбата съ несподяваната надежда и съ твърдата вѣра, че тая борба ще триумфира за обща радостъ на сегашнитъ и бждащитъ поколения.

Ал. Георгиевъ.

Великиятъ Съборъ

На 21, 22, 23, 24 и 25 ноемри 1919 год. въ София се състоя Великиятъ Добруджански Съборъ, четвърти по редъ свиканъ отъ двѣтъ добруджански тѣла — В. Д. К. и Ц. Д. Н. С. при слѣдния дневенъ редъ:

1. Отчети по дѣйствието на Върховния Добруджански Комитетъ и Централния Добруджанск Народенъ Съвѣтъ;

2. Присъждане оставките и освобождяване отъ отговорност на двѣтъ управителни тѣла;

3. Принципъ на новитъ политически условия около добруджанския въпросъ и съобразно съ това начертане на нова програма да дѣйствието и

4. Изборъ на едно върховно управително тѣло и контролна комисиия.

Свикването на събора стана по взаимното разбирателство на двѣтъ тѣла, които искаха най-послъ да турятъ край въ она опасенъ сепара-

тизъмъ, който бѣше свѣлъ гнѣздо верѣтъ добруджанци и накуствено поддръжанъ отъ заинтересовани лица.

На събора присѣдствуваха отъ В. Д. К. Д-ръ П. Вичевъ, Др. Пачовъ, А. Стояновъ и Д. Ничевъ, а отъ Ц. Д. Н. С. А. Бурлаковъ, Чобановъ, Даскаловъ, Люджиковъ, Н. Стоевъ и Сл. Дръновски и слѣднитъ делегати отъ разнитъ краища на Добруджа:

Георги Чехларовъ, Иванъ Пенчевъ, Димитъръ Пенчевъ, Ангелъ Радковъ, Тодоръ Вълчановъ, Гиньо Петровъ, Желѣзко Георгиевъ, Никола Ченковъ, Станчо Сербезовъ, Крумъ Арнаудовъ, Георги Симеоновъ, Тодоръ Ракаджиевъ, Св. П. Иконови, Енчо Атанасовъ, Драгомиръ Соколаровъ, Славко Киселковъ, Д-ръ Ст. Марчинъ, Никола Котомановъ, Д-ръ Филипъ Василевъ, Иванъ Лъсковъ, Димитъръ Савовъ, Борисъ Маджаровъ, Славко Янчевъ, Никола Чобановъ,

Нико Пирковъ, Никола Тумбевъ, Киро Петровъ, Пенчо Симеоновъ, Игнатъ Рачевъ, Велико Т. Кръстевъ, Ганчо Нисторовъ, Георги Такевъ, Тодоръ Топоровъ, Димитъръ Маджировъ, Кирилъ Дойновъ, Иванъ Ив. Луновъ, Цоню Калевъ, Василь Стояновъ, Тодоръ Станчевъ, Григоръ П. Мариновъ, Иванъ Йовковъ, Стефанъ Петровъ, Бонко Вълчановъ, Няголъ Янковъ, Атанасъ Димчевъ, Желю Димовъ, Никола Д. Мутафовъ, Сѣби Ивановъ, Георги Ганчевъ, Стоянъ К. Стояновъ, Василь Станевъ, Коста Поповъ, Йорданъ Калчевъ, Петръ Цицаровъ, Пенчо С. Козаровъ, Стефанъ Г. Мариновъ, Димитъръ Г. Черневъ, Стефанъ Опротъ, Никола Г. Ненковъ, Иванъ Ивановъ, Фелско Бенаминъ, Д-ръ Ст. Николовъ, Георги Челебиевъ, Друми Панайотовъ, Ризи Шакировъ, Иванъ К. Манджукъ, Къню Цоневъ, Ничо Трифоновъ, Маринъ Вълковъ, Дечо Братиневъ, Господаръ Читакъвъ, Енчо Станчевъ, Коста Йовчевъ, Цанко Вълевъ, Тодоръ Чакъровъ, Георги Димитровъ, Кольо Козаровъ, Коста Вангеловъ, Михаилъ Ахътаповъ, Михо Т. Узунъ, Темелко Ковачевъ, Симеонъ Г. Ивановъ, Д-ръ П. Вичевъ, Д-ръ Списаревски, Драгомиръ Пачевъ, Ангелъ Стояновъ, Димо Ничевъ, Свѣц. Бивановъ, Енчо Георгиевъ, Георги Костовъ, Добри Николовъ, Сотиръ Арнаудовъ, Свѣц. Митановъ, Ангелъ Славовъ, Ст. Димитровъ, Владо Митковъ, Ангелъ Петковъ, Стою Пеневъ, Бошко Пеневъ, Мичо Стояновъ, Илия Петковъ, Ничо Илиевъ, Коста Енчевъ, Георги Стояновъ, Георги Сѣвевъ, Алп. Хасановъ, Хаджа, Андонъ Маринъ, Стефанъ Т. Абаджовъ, Ману Вълковъ, Османъ Мехмедовъ, Ходжа Б. Вели, О. Хр. Буцевъ, Никола Абаджиевъ, Фелипъ Балабановъ, Славко Чаушевъ, Александъръ Шивачевъ, Ст. Моравъ, Д-ръ Тончевъ, Иови Атанасовъ, Йорданъ Пекаровъ, Хр. Калчевъ, Желю Тодоровъ, Генералъ Диковъ, Х. Вълчановъ, Д. Нейковъ, Никола Овчаровъ, Никола Златаровъ, Начо Николовъ, М. Черневъ, Ганчо Николовъ, П. Андрѣевъ, В. Йордановъ, П. Козевъ, С. Костовъ, Руси Нѣвѣ, Д. Ивановъ, П. Столевъ, Ст. Х. Каневъ, И. Г. Минковъ, Г. Христова, Д. Георгиевъ, Рашидъ К. Исмаиловъ, Никола Христова, Ангелъ Поповъ, Славко Алексиевъ, Петъръ Ивановъ, Боянъ Осефановъ, Дочко Боевъ, Друми Матевъ, Стоянъ Тютюнджиевъ, Христо Х. Ивановъ, Сава Генчевъ, Василь Славовъ, Мичо Рушиновъ, Тодоръ Жандѣвъ, Гено Мандовски, Ал. Раменовъ, Ангелъ Янчевъ, Бойко Стефановъ, Вълчо Тодоровъ, Поручикъ Мешковъ, Игнатъ Оловъ, Драгостинъ Вълчевъ, Цѣтко Каневъ, Ангелъ Киряковъ, Д. Димовъ, Иванъ Бошковъ, Иванъ Калчевъ, Ахмедъ Солумановъ, Д. Вълчевъ, Иови Балусевъ, Георги Юрдановъ, Илия Юрдановъ, Шанъ Османовъ, Д-ръ Тодоръ Тодоровъ, Александъръ Бурлаковъ, Василь Поповъ, Стойко Узунъ, Велико Сърбовъ, Иванъ Митевъ, Митанъ Мигановъ, Михаилъ Василевъ, Иванъ Георгиевъ, Никола Панайотовъ, Садъкъ Солуманъ, Романъ Захариевъ, Хр. Дойковъ, Георги Николовъ, Т. Вълчевъ, П. Петковъ, Ганчо Няговъ, Драган Русевъ, Стоянъ Петровъ, Мито Енчевъ, Димитъръ Стаматовъ, Калчо Добревъ, Крадо Козовъ, Н. Бъчеваровъ, Василь Косталиновъ, Мичко Поповъ. И въ всичко (217) двѣстъ седемнадесетъ делегати.

Засѣданието се откри точно въ 9 ч. сутринтъ. Дѣйтъ управителни тѣла бѣха посрѣщати съ бурни ракопѣсания.

Прѣдседателъ на В. Д. К. Д-ръ П. Вичевъ съ кратка рѣчь отъ кри събора и слѣдъ като привѣтствува делегатитъ и изтъкна причинитъ, които наложиха свикването на събора, призова къмъ ползотворна работа.

Посочениятъ най-старши между делегатитъ запасния генералъ г. Вичо Диковъ зае прѣдседателското мѣсто, а най-младниятъ г. Ал. Шивачевъ — секретарското мѣсто до изборъ на постоянно бюро, което да ръководи засѣданията на събора.

Пристъпи се къмъ изборъ на постоянно бюро отъ единъ прѣдседател, трима подпрѣдседатели, четирима секретари и четирима квестори.

Съ явно гласоподаване се избраха: прѣдседателъ — Д-ръ Ст. Тончевъ, подпрѣдседатели: Мустафа Люфъ отъ Добричъ, Т. Ракаджиевъ отъ Тула и Д-ръ Сл. Чаушевъ отъ Силистра. Секретари: Ив. Пенчевъ, П. Ивановъ, Т. Станчевъ и Гр. Мариновъ и квестори: Крадо Козовъ, С. х. Ивановъ, Друми Матевъ и Киро Петровъ.

Така избраното бюро зае раководното мѣсто. Прѣдседателъ г. Д-ръ Ст. Тончевъ благодари за доврѣнето, което се дава на бюрото съ обещание, че ще мѣчи да запази пълна безпристрастностъ въ воденето на дебатитъ.

По прѣдложение на делегата Боянъ Стефановъ, събора почете паметта на падналитъ въ войната добруджанци, на онѣй, които сложиха коститъ си за свободата на Добруджа, а така също и паметта на згиналитъ въ Молдова отвлѣчени мѣже, жени и дѣца отъ Добруджа.

Прочетоха се поздравителни телеграми и писма по случай откриването на събора. Такива се получиха отъ: Д. Нейковъ, окр. управителъ въ Гюмюрджина; К. Симеоновъ, учителъ въ с. Завѣтъ; С. Николовъ въ Търново; отъ добруджанската организация въ Видинъ; отъ добруджанската организация въ Шуменъ; отъ добруджанскитъ българи отъ силъстренско, добричко и к. бунареко въ Варна; отъ Спатаровъ, Огълевъ, Жейновъ, Ахмедъ Селимовъ, Недевъ и Продановъ отъ Провадия; отъ Икономовъ, Банчевъ и свещеникъ Маджаровъ отъ Варна; отъ учителя Д. Стефановъ и свещ. Казасовъ отъ с. Ташчий, разградско; отъ Д-ръ К. Списаревски — Варна; отъ Хр. Максимовъ — София; отъ Енчо Мариновъ — Раковски и отъ дѣдо Желю З. Янчиевъ — Варна и пр.

Прѣдставители отъ Напѣлнителния Комитетъ на Македонскитъ братства, отъ Бесарабския комитетъ, отъ Израилския комит. и подофицерската организация поздравиха събора, подчертавайки винаги своето участие въ борбитъ на добруджанци и общавайки винаги своята поддрѣпа за повече свобода.

Засѣданието се вдигна въ 1 часа подиръ обѣдъ.

(засѣдание второ 21. XI. 3 ч. сл. об.)

Прѣдседателствува Д-ръ Ст. Тончевъ; съ явно гласоподаване се избраха комисиия: 1) по очертаване директивитъ; 2) по измѣнение и допълнение на устава; 3) по печатъ и 4) финансова комисиия по разглеждане сметнитъ.

Избраха се слѣднитъ делегати: 1) Въ комисиията по директивитъ: г. Боянъ Стефановъ, Гено Мандовски, Д-ръ Т. Тодоровъ, Димитъръ Черневъ, Тодоръ Топоровъ, Славко Алексиевъ, Д-ръ Ст. Мариновъ, свещ. Икономовъ, Енчо Атанасовъ, Ангелъ

Яневъ и др. и Юр. Калчевъ; 2) Въ комисията по измѣнение и допълнение на устава: Христо Ив. Калчевъ, Никола Ченковъ, Д-ръ Сл. Чаушевъ, Д-ръ Панайотовъ и Ив. Лунчевъ; 3) Въ комисията по печата: Ангелъ Поповъ, Ал. Раменовъ, Д-ръ Ф. Василевъ, Кр. Арнаудовъ, Никола Ченковъ и 4) Въ комисията по финансови въпроси: Василъ Славовъ, Сава Генчевъ, Георги Ганчевъ, Кр. Вълчевъ, Желъзко Георгиевъ, Ал. Шивачевъ, Д-ръ С. Николовъ, Д. Маджаровъ и Сл. Киселковъ.

По предложение на г. Д-ръ Т. Тодоровъ, Б. Стефановъ и Г. Мандовски, съборътъ прие следния протестъ срѣщу несправедливите рѣшения на парижката конференция:

ПРОТЕСТЪ

Делегатитѣ на населението на Добруджа и на добруджанскитѣ бѣжанци въ България, събрани на Великиятъ Добруджански Съборъ сѫ поразени отъ несправедливото рѣшение на Парижката Мирна Конференция и считатъ за свой последенъ дългъ да издигнатъ единодушенъ и мощенъ гласъ на протестъ противъ жестоката неправда, която се върши съ добруджанци, като се оставятъ отново подъ тежкото робство на ромънската чоккойска елигархия.

Тѣ констатираха съ възмущение, че по отношение на добруджанското население мирната конференция игнорира историческото минало на тая област, която е била огнището на българското племе въ продължение на цѣли 12 вѣка и е съставлявала нераздѣлна частъ отъ политически обособената българска нация както прѣзъ днитѣ на свободата така и прѣзъ мрачната епоха на 5 вѣковно иго.

Мирната конференция игнорира етническиятъ принципъ, тъй като въ всички врѣмена на историята българитѣ сѫ съставлявали и днесъ още съставляватъ грамадното мнозинство отъ населението на Добруджа, въпрѣки плановѣрната политика на Ромънния за една систематична и насилствена денационализация на областта.

Конференцията не пожела да запази естествената граница между ромъни и българи—р. Дунавъ,—фактъ който самитѣ ромъни—парламентъ, правителството и общественото мнѣние прѣзъ 1878 година единодушно сѫ признавали и съпротестъ се отказва отъ присъединяването на нуждата за тѣхъ Добруджа въ замѣна на Бесарабия.

Най-послѣ конференцията измѣни на така шумно възвѣстенитѣ отъ сѫглашенитѣ принципи за свобода и самоопредѣление на всички народи, тъй като самъ тя, ако и да съзнава че Добруджа по право не може да принадлежи на Ромънния, прилага се, обаче, по отношение на тая област само единъ „принципъ“—на грубата сила и на правото на побѣдителя, като даже отказва на добруджанци да рѣшатъ своята участъ съ плабисцитъ както тѣ сѫ искали не веднѣжъ и сѫ единодушно заявили въ двата народни събори въ Бабадагъ и послѣдния Разградски съборъ.

Протестиращи сѫ веднѣжъ най-енергично противъ жестокото насилие, което побѣдителитѣ въ Парижъ извършиха надъ многострадална Добруджа, Великиятъ Добр. Съборъ апелира къмъ съвѣстѣта на човѣчеството и къмъ демокрацията въ Европа да взематъ подъ своя закрила човѣшкитѣ права на добруджанци и да дадатъ заслужената правда на нашата родна земя.

Тоя протестъ се прие съ всеобщо удобрение. Засѣданieto се вдигна въ 6 часа следъ обѣдъ.

(Слѣдва III засѣдание).

ПОЛОЖЕНИЕТО

Досегашниятъ министъръ-прѣседател на Франция г. Клемансо, който бѣ сложилъ кандидатурата си за прѣседател на републиката, при избора бѣ проваленъ. Буржуазна и социалистическа Франция неможеше по вече да търпи диктаторскитѣ наклонности и жестове на Клемансо. Това можеше да се понесе при усиленото военно положение, но не и сега, когато на страната прѣдстои да заживѣе нормално. Клемансо бѣ пѣлникъ въ рлцѣтѣ на гърци, сърби и ромъни. И задолбяваше всичкитѣ нѣмъ тежкия прѣдьявени на мирната конференция. За прѣседател на републиката е избранъ г. Полъ Дешанелъ, прѣседател на камарата, талантливъ ораторъ, общественитѣ не на страсти, а на принципи и идеи. Клемансо се оттегля отъ политическия животъ окончателно. Това ще зарадва всички, които изпитаха остринето на неговата старческа мѣстъ.

Ще настѣпи ли новъ курсъ въ международната политика и по специално въ отношенията между побѣдител и побѣдени следъ провалънето на Клемансо? Несъмнено, Има признаци, които говорятъ за извѣстно отрезвление. Най-малко насилническитѣ договорни условия ще бѣдатъ смекчени, голѣмитѣ грабавини ще се изтриятъ, общата ревизия ще се на-

ложи. Въпроситѣ около Добруджа, Македония и Тракия ще влѣзатъ въ нова фаза. Народитѣ искатъ свободата и независимостѣта си. И рано или късно ще ги получатъ.

Стачката на желѣзничари и телеграфопощенци продължава отъ десетъ и петъ дни насамъ. Тя се отрази злѣ на живота. Скъпотията расте и никой не би могълъ да опрѣдѣли гдѣ ще му се види край. Животътъ става непоносимъ дори за хора съ срдѣно положение. Напазаря липсва всичко. Желателно е да се тури точка на това състояние.

Слѣдствената комисия по сждене бившитѣ министри започна работата си. Разпитани сѫ: Генералъ Найденовъ, Пешевъ и Н. Апостоловъ. Вѣрва се, че до края на февруари т. г. тя ще привърши работата си. На молбата на българското правителство за екстрадицията на Д-ръ В. Радославовъ, Жековъ и др. отговоръ още не е полученъ. Не е извѣстно дали въобще ще се получи таквъ.

Уйлсоновата програма приложена срѣмо България.

На Балканитѣ се разви една съвсѣмъ противна програма. България бѣше смазана и опетнена; наслѣдствитѣ ѝ права надъ Македония и другадъ сѫ раздѣлени между враговетѣ ѝ. Навсѣкждъ въ Балканитѣ нѣе бѣхъ ме свидѣтели на тържеството на us tortiores, на една свирѣпостъ и лако-

мия. Когато нашитѣ доблестни войници проливаха кръвта си въ Македония, тѣ вѣрваха, че се биятъ за свободата на тая страна. За нещастие, обаче, условията нѣмъ спомогнаха за нейното заробване. „Не за това“, пише единъ английски офицеръ, който е воювалъ на Македонския фронтъ, „двамата ми братя сложиха тамъ кости, и азъ станалъ инвалидъ“. Тѣ знаеха, че воюватъ на българска земя; тѣ изпѣлиха дълга си и мислѣха че въ края на крайщата правдата ще възтържествува.

Размѣрѣтъ на неправдата и беззаконieto, извършени на Балканитѣ надали ще се потвърдятъ. Тѣй, въпрѣки договора за примирение, българскитѣ войски бѣха принудени да изпръзнятъ Добруджа. Затворитѣ на българскитѣ оръдия бѣха конфискувани и изпратени въ Цариградъ. Поражението на правдата е най-очебилюще по отношение на Македония.

— *Италианското правителство* е опрѣдѣлило точно непосредствениѣ задачи, които трѣбва да разрѣши веднага, и които съставляватъ програмата на външната му политика: 1) Италия трѣбва да получи Истрия и нѣкои острови; 2) автономия на Фиуме и Зара; 3) гаранция за италианцитѣ въ Югославия и 4) неутрализацията на адриатическия брѣгъ.

Тая програма намира удобрѣнието на цѣлия италиански народъ и правителството стои неотклонно на становището да я реализира на всяка цѣна. Прѣдъ видъ на това, Бѣлградското правителство е сериозно загрижено отъ съобщенията на италианския печатъ за прѣуспѣване мисията на Нити въ Парижъ.

— „*Фигаро*“ публикува апела, който прѣседателътъ на германското правителство отправилъ до населението въ отеткениѣ по договора територии. Въ апела се казва:

„Въпрѣки справедливостѣта и правото, които иматъ народитѣ свободно да разполагатъ съ себе си, съ стотици хиляди германци бидоха подчинени подъ чуждо владичество. Като ни раздѣлятъ съ насилие, навършиха една жестока неправда.“

Въ часа на раздѣлата, нашата скръбъ не може да убие надеждата и вѣрбата ни. Ние ви оставаме вѣрни, останете и вие вѣрни. Всичко, което можемъ да направимъ, за да спасимъ у васъ майчиния езикъ, германския характеръ и да запазимъ духовнитѣ връзки съ отечеството, ние ще го направимъ. Не губете никога вѣра, германския народъ не ще загине.“

— „*Норддойче Цайтунгъ*“, като коментира на широко въпроса за прѣдаването на виновницитѣ, открито заявява, че Германия ще подпише, но ще се бори съ всички законни срѣдства противъ послѣднитѣ отъ подписването на договора. Германската преса настоява на това, въпрѣки виновницитѣ да бѣдатъ сждени отъ германски сждилища, безъ да излизатъ изъ границитѣ на страната. И така, казва вѣстникътъ, Германия подписва договора, за да се бори противъ договора. Днешнитѣ германски управници искатъ да оставятъ, като наслѣдство на идното поколение, една мощна и напълно обединена Германия. Като разглежда на широко това настроение на германския народъ, „Еко де Пари“ казва, че тѣзи искрени изявления на неговитѣ държавници, му сѫ прѣдостатъчни, за да се разбере, че Германия нѣма да плати нищо; че нѣма да се разоръжи; че нѣма да прѣдаде виновницитѣ, и че разчита на разторгането съюза между Сѫглашенскитѣ държави.

Изъ страданията въ Добруджа.

Влашката свирѣпа жандармерия нѣма да се насити на побои и изтѣпления надъ мирното и беззащитно население отъ клета Добруджа. Тя всекидневно, чрѣзъ нови спосѣби на мъки и птезавия; застави дѣцата и сто годишнитѣ старци да напускатъ своитѣ родни огнища, а имотитѣ и богатата да оставятъ плячка на разнитѣ тунейдци.

Отъ грознитѣ, ужаснитѣ траге-

дии, които се разыграха отъ агентъ-провокакторскитѣ влашки банди прѣдъ мѣсець-два гдѣ много български села отъ тутраканска околия, бѣше нещастно, подъ какви съображения, едно единствено с. Асватъ-кой. Това село не може да отгине горчивата чаша, която изпиха съсѣднитѣ села. Но ето, единъ хубавъ денъ Асватъ-кой биде обсадено отъ единъ взводъ погранични войници, заедно съ асватъ-койскитѣ шефъ на жандармерията. Всички мъже на селото отъ 15 години до послѣдния старецъ бѣха събрани. Повикватъ по отдѣлно по 5 души въ общ. управление цѣлото население и тамъ ги построяватъ въ 2 редици прѣдъ двѣ картечници. Така събрани всички мъже отъ с. Асватъ-кой прѣдъ общината и построятъ срѣщу дѣтѣ картечници, шефа на жандармерията започналъ да ги вика поимено и иска отъ всекиго пушкитѣ и патронитѣ, които тѣ имали запазени отъ войната съ Ромънния. Първо повикалъ най-младитѣ, а именно: Добри Калчевъ 21 г., Симеонъ Симеоновъ 18 г., Димо Вълчевъ 16 г., Симеонъ Илиевъ 21 г., Христо Минковъ 15 г. Христо Минковъ изправилъ между 2-тѣ картечници, го питалъ шефа какъ е скрита пушката на брата му и на бапа му. Въпрѣки увѣряването му, че той подобно нѣщо не знае, завалили го на земята и му нанесли смъртоносенъ побой. Дигнали го и му поставили револверъ въ устата, като му казвали, че отъ тая фабрика ще изкаратъ много пушки. Дѣтето полумъртво изнесли въ една стая и затворили. Като не можали да постигнатъ нищо чрѣзъ мъки невиннитѣ дѣца, почнали съ старцитѣ: Иванъ Коновъ 70 г., Маню Митевъ 50 г., Стоянъ Драгановъ 60 г., Нейсо Йоцевъ 60 г., братъ му Трифонъ 40 г., Асанъ х. Мехмедовъ 48 г., Илия Костовъ 65 г., Илия Иванчовъ 21 г., Цоко Ивановъ 15 г. Всички тия старци и дѣца сѫ бити до смъртъ, да кажатъ гдѣ сѫ скрити наиселенитѣ онѣ власитѣ пушки и патрони.

Слѣдъ като били по нѣколко пѣти прѣкарани прѣзъ ужасната влашка преса, нещастнитѣ асватъкойчани, всички до единъ били откарани въ с. Сърджалари, гдѣто отъ мѣсець насамъ квартирува една рота въ пѣленъ боевъ съставъ войници и гдѣто сѫ били подложени на нечужави изтезания.

К. Симеоновъ.

Хроника

— Поради технически причини, „Добруджанско Знаме“ неможе да излизе на врѣме. Просимъ извинение отъ добруджанци.

— Умоляватъ се нашитѣ дописници да ни съобщаватъ редовно за всички събития или случаи изъ Добруджа, които иматъ значение главно за режими на ромънитѣ. Нека се излагатъ само фактитѣ безъ коментари. Да се пише чисто и само на една страна на листа.

— Българското правителство е направило постѣпки прѣдъ ромънското за приемането въ Добруджа на българскитѣ военнопѣлници, които се завръщатъ отъ Франция и сѫ родомъ отъ Добруджа. Ние се съмнѣваме, че ще има желаещи да се заврънатъ като знаятъ, че ги чака ново робство.

— „Диминяца“ отъ 12 того съобщава, че въоръжени чети, принадлежащи на племето „Кастратъ“, командвани отъ черногорски офицери прѣминали границата, сѫ цѣлъ да атакуватъ ромънскитѣ постове. Тѣ били отбѣснати.

— Скъпотията расте съ всеки новъ денъ. Хора дори съ сравнително сносно материално положение сѫ затруднени. Да не говоримъ за широкитѣ обществени маси. Тѣ бѣдствуватъ и влачатъ веригитѣ на липсѣтъ и глада. За скъпотията да принесе и стацката. Тренове съ хранителни продукти нѣе идатъ, или идатъ нередовно. Позволяваме си да изкажемъ пожеланието на това положение да се тури край. Иначе ще вървимъ отъ лошо къмъ по-лошо. А кой не съзнава, че тъкмо това е противъ интереситѣ на България?

Акц. Печ. „Добруджа“ — София.

Внѣшенъ прѣгледъ

— Въ английското списание „Контемпорари Ревю“, любимиятъ и неимамъненъ приятель на България Ваучеръ пише голѣма статия за мира съ България и между другото казва: